

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **L. D.**, zast. Mgr. Ondřejem Pecákem, advokátem, se sídlem Na Ořechovce 199/24, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2016, č. j. KrÚ/58015/2016/ODSH/13, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 21. 6. 2017, č. j. 61 A 22/2016 - 65,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích shora označeným rozsudkem zamítl žalobou, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2016, č. j. KrÚ/58015/2016/ODSH/13. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Lanškroun ze dne 17. 5. 2016, č. j. MULA 17230/2016, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, jelikož řídil jízdní soupravu složenou z motorového vozidla tovární značky Volkswagen Caddy, RZ X, s přívěsem tovární značky Agados VZ 31, RZ X, aniž by byl držitelem příslušného řidičského oprávnění, tj. řidičského oprávnění pro skupinu vozidel B + E, čímž porušil § 3 odst. 3 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích, a byla mu uložena pokuta ve výši 25.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Stěžovatel svůj návrh na přiznání odkladného účinku odůvodňuje tím, že výkon rozhodnutí žalovaného by pro něj znamenal ztrátu pracovního místa a výdělku, přičemž přestupek, kterého se měl dopustit, nebyl společensky nebezpečný.

[4] Žalovaný ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedl, že žalobce nenaplnuje všechny taxativní důvody uvedené v § 73 odst. 2 s. ř. s., neboť se domnívá, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by bylo jednak v rozporu s důležitým veřejným zájmem (výkon rozhodnutí ve věci závažného přestupku v provozu na pozemních komunikacích) a jednak není žalovanému známo, že by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu (uvedená skutečnost nebyla dle přiložené kasační stížnosti doložena).

[5] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Přitom přiměřeně užije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s.

[6] Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjišťuje kumulativní splnění zákonných předpokladů (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), tj. 1) výraznou disproportionálnost újmy způsobenou stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy, ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly, a 2) absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem. Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na konkrétní situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, jenž musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností vznik újmy vyvozuje a uvést její intenzitu. Stěžovatelem uvedená tvrzení musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu (resp. s napadeným správním rozhodnutím) obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma přitom musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

[7] V posuzovaném případě byly splněny obě uvedené podmínky a Nejvyšší správní soud tak shledal návrh důvodným. Z obsahu spisu krajského soudu vyplývá, že stěžovatel doložil, že ztráta řídicího oprávnění by mu znemožnila vykonávat jeho povolání. Jedná se tedy o intenzivní a reálnou újmu. Naproti tomu újma způsobená přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti třetím osobám zde z povahy věci nepřipadá v úvahu. Lze proto konstatovat, že první podmínka pro přiznání odkladného účinku splněna je. Odebrání řídicího oprávnění stěžovateli by mohlo představovat pro něj nepoměrně větší újmu, než která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by se výkon a jiné právní následky napadeného rozhodnutí odložily. Pokud jde o druhou podmínku přiznání odkladného účinku, v daném případě připadá v úvahu veřejný zájem na zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. V tomto ohledu však přiznání odkladného účinku „jen“ odsouvá účinky rozhodnutí žalovaného po dobu, kdy je zákonnost napadeného rozhodnutí přezkoumávána. Lze tedy konstatovat, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s veřejným zájmem.

[8] Protože obě zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku byly splněny, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení. Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku zároveň v žádném případě nepředjímá výsledek řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2017

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu